

IZGUBLJANJE V POLOŠKI JAMI

Peter Mašič

Prečenje Pološke jame velja za neuradni zaključek jamarske šole in je bolj kot ne vsakoletni izlet. A obisk leta 2024 si zasluži članek. Prečenje je trajalo namesto običajnih pet do sedem ur kar 14 ur. Zakaj? Deset kilometrov rogov ni mačji kašelj in Pološka jama velja za orientacijsko zelo zahtevno, naš obisk pa je to le še potrdil.

Tisti, ki se nam ni dalo zgodaj zjutraj vstajati, smo se zbrali že dan prej, v petek, v Tolminu in od tam nadaljevali pot do Planine Polog, prespali smo v bunkerju poleg parkirišča. Zjutraj so prispeli še ostali in nekateri v škornjih, nekateri v gojzarjih, smo zagrizli v hrib na dvourni pohod do vhoda. Pot gor je minila brez težav, bilo je vroče, tudi vhod smo hitro našli. Na tem mestu naj omenim, kdo smo sploh bili. Poleg približno osmih tečajnikov smo bili od »starih« članov Yeti, Jure, Klemen in moja malenkost. Jaz sem bil prvič v jami, Jure in Klemen že dolgo nazaj, Yeti pa že neštetokrat in vse vodniške sposobnosti so bile zbrane v njem. Po malici smo se podali v jamo, tam se je zgodil prvi zaplet, saj se je Yeti po prečenju vhodne ožine slabo počutil, zato je odšel peš v dolino skupaj z Bajsi-jem in tečajnikom Klemnom. Yeti nam je povedal vse kritične točke, kjer se lahko izgubimo, in kot velikokrat smo tudi tokrat rekli »bomo že nekako«.

Jure in Klemen sta me postavila na konec kolone in ko sem prišel do dna drugega cuga v jami, kjer prideš na polico sredi brezna s prvim pritrdiščem na železno rinko, sem se začudil, zakaj ne sledijo štriku, ki gre v brezno. Nakar dobimo sporočilo s čela kolone, da so se verjetno izgubili in da Jure pleza čez desetmetrsko brezno na drugo stran do naslednje ožine. Štrik, ki vodi do police sredi brezna, je ravno dovolj dolg, da se

da priti do dna stranskega brezna, ki se skozi ožino nadaljuje do nekega drugega brezna, ki ni na poti. Še dobro, da smo vsi imeli žimarje.

Nadaljujemo po breznih in v meander. Po kar precej časa pridemo v meandru do nekega brezna in štrika, spustimo se dol. Pridemo do naslednjega brezna, ki je ravno toliko ozko, da se ga da prosto splezati, a se nadaljuje v neslutene globine in sklenemo, da smo se že drugič izgubili. Vrnemo se nazaj v dvoranico na vrh brezen in brskamo po vsaki možni luknji ter gledamo na razne puščice in JKLM napise, ki jih je v jami res veliko. Že na poti naprej sem v meandru opazil očiten odcep in nekaj zbledelega na steni, kar je izgledalo kot puščica. Šel sem pogledat, kaj je tam naprej, in kmalu sem prišel do dvorane, se obrnil nazaj in sklenili, da če tam ni prave poti, se vrnemo po breznih ven. Dvorana je bila na pravi poti, če se ne motim je imenovana Zastrazje, ima tisti veliki balvan, ki izgleda kot miza in se tam običajno tudi malica, tokrat pa smo to preskočili, saj smo bili že precej pozni in še praktično na začetku poti! Pot, kjer smo se izgubili, pa gre najverjetneje v dele, imenovane Nebotičnik.

Navdušenje, da smo na pravi poti in se res ne moremo več izgubiti, je bilo veliko, ampak najhujše je šele prihajalo. Šli smo naprej po velikih rovih, mimo bivaka in namesto, da bi za bivakom zavili v stranski rov, smo šli po glavnem rovu naprej, dol mimo slapa nad Trobento in Trobente. Slap je bil zelo močan in ni šans, da gre pot po tistem hudourniku naprej. Splezali smo po balvanih v zgornji nivo in prišli v manjšo dvorano, kjer smo po precej časa iskanja prave poti ugotovili, da smo se spet izgubili. S seboj smo imeli načrt jame, kasneje smo sicer

ugotovili, da smo gledali popolnoma napačen del na načrtu. Pregledali smo precej nekkih rogov in bili že precej obupani nad situacijo. Vrnili smo se nazaj na konec velikih rogov nad Trobento in že skoraj razglasili predajo, večina se nas je zavila v astro folije in se pripravljala na dolgo čakanje na pomoč, nekateri smo še malo iskali pravo pot. Sklepali smo, da smo prenizko in iskali višje gor v velikih rovih. Kmalu sem prišel do nekega odcepa, kjer je na steni pisalo "KOKO RENE" in šel naprej pogledat. Kmalu sem prišel do večje dvorane in se spraševal, ali je to prava pot. Šel sem nazaj in poklical še ostale in Jure je potrdil, da je to zagotovo to. Če se prav spomnim, je bila ura v tistem trenutku že krepko čez osem zvečer, glede na načrt smo bili praktično na začetku.

Ostanek poti je minil brez težav, nekaj čez polnoč smo bili zunaj. Zunaj pa je že zavlada panika, Vid se je ravno usedel v avto na poti do Dibe in Špele, da bi nam prišli nasproti, ko je dobil klic, da smo zunaj. Peš smo odšli do avtov, a ni šlo brez zapletov. Na poti dol smo izgubili Piščanca, ki je bil nekoliko za nami in v megli na križiču ni vedel, kam. K sreči smo pravočasno opazili in ga hitro našli. Pri avtih sta nas pričakala Bajsi in Klemen, ki sta prej pospremila Yetija. V Ljubljano smo prišli med četrto in peto uro zjutraj. Spomnim se, da je na nebu čivkalo precej galebov.

Prečenje zagotovo ne bo šlo v pozabo, če se ne bi izgubili, tudi ne bi videli kakšnih lepih delov jame. Vseeno pa naj bo vedno prisoten nekdo, ki jamo pozna ali pa vsaj pozna pot prečenja. Če pa bo kdo zunaj in bo hotel koga poklicati, je bojda na vrhu bunkerja signal. ■

Na vhodu. Foto: Klemen Kramar